



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **H. Y. P.**
zastoupená advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2019, č. j. MV-49087-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „*správní*“

řád“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 3. 2019, č. j. OAM-13525-78/PP-2015, jímž byla podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v návaznosti na § 15a téhož zákona zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek uvedla, že skutkový závěr správních orgánů, že žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem občana EU, neodpovídá obsahu spisu. Žalobkyně zdůraznila, že se svým druhem, občanem ČR, sdílí společnou domácnost více než 5 let. Drobné rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího druha a shoda v zásadních bodech výpovědí prokazují věrohodnost výpovědí. Žalobkyně a její druh shodně vypovídali, pokud jde o průběh vztahu, vztahy s příbuznými, plány do budoucna, vedení společné domácnosti i průběhu trávení času. Žalobkyně namítla, že správní orgány opřely zjištěný skutkový stav o neprůkazné pobytové kontroly, údaje zjištěné od neztotožněných sousedů mimo výpověď svědka a evidenční list neodpovídající skutečnosti. Žalobkyně shrnula, že skutkový stav nebyl správními orgány řádně zjištěn, protože žalovaná pominula prohlášení, fotografie a smlouvu předložené žalobkyní v odvolacím řízení, a to v situaci, kdy správní orgány obou stupňů nijak nevypořádaly důkazní návrhy žalobkyně na výsledky matky a bratra druha žalobkyně na opětovné provedení pobytové kontroly. Žalobkyně dodala, že nebyla správními orgány vyzvána konkrétně k prokázání sporných skutečností a že správní orgány nechaly bez povšimnutí žádosti žalobkyně o konkretizaci dokladů, které by bylo vhodné doložit.
3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené podle § 174a a § 2 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 5 Směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně poukázala na to, že jejího nezletilého syna sice vychovává otec, avšak s žalobkyní tráví dostatek času a má s ní vřelý vztah, a že se dcera žalobkyně zdržuje v zemi původu, ale její otec usiluje dlouhodobě o vydání jejího povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Rozhodnutí je nepřiměřené, protože je podání žádosti o pobytové oprávnění v zemi původu obtížné a s ohledem na vztah žalobkyně se svým druhem a nezletilými dětmi a na ekonomické vazby na území. Vztah žalobkyně s dětmi a druhem správní orgány ve vztahu k přiměřenosti nijak nevypořádaly.
4. V posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky při zjišťování skutkového stavu, hodnocení dokazování, vypořádání návrhů a námitek žalobkyně a posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
5. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.
7. Žalovaná poukázala na to, že vzhledem k řádně a úplně zjištěnému skutkovému stavu nebylo účelné a ne hospodárné provádět výslech rodinných příslušníků žalobkyně. K námitce přepjatého formalismu žalovaná uvedla, že postupovala v souladu se zákonem a že žalobkyně neuvedla, v čem má namítaný formalismus spočívat.
8. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

9. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
10. Žalobkyně dodala, že partnerský vztah žalobkyně k N. T. T., občanu Evropské unie (dále jen „druh“) byl ve správním řízení prokázán. Za stinný okamžik řízení žalobkyně označila rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího druha a pobytové kontroly. Rozpory ve výpovědích se však týkaly drobností (žalobkyně si například nevzpomněla na své dispoziční právo k účtu druha) a byly vykládány správními orgány k tíži žalobkyně, když podle judikatury správních soudů jsou naopak drobné rozpory projevem spontánnosti, kdy naprosto shodné výpovědi jsou podezřelé. Pobytové kontroly nelze považovat za důkaz, když jde jen o podklad k tomu, jaké osoby mají být vyslechnuty jako svědci (sousedé). Za světlé okamžiky řízení žalobkyně označila shodu žalobkyně a druha ve výpovědích na převážnou většinu položených dotazů, což prokázalo, že se žalobkyně s druhem znali. Žalobkyně dále zdůraznila, že ve správním řízení byla procesně aktivní a zajistila veškeré podklady o družském poměru (nájemní smlouva, potvrzení o ubytování), kdy správní orgány měly přihlížet k tomu, že je obtížné prokázat existenci družského poměru.
11. Žalovaná uvedla, že správní orgány provedly opakované výslechy žalobkyně a druha i pobytové kontroly. Zjištěné rozpory žalobkyně však nebyla schopna vysvětlit. Družský poměr nemohly prokázat čestná prohlášení, evidenční list nebo několik fotografií. Paušální námitky nepřiměřenosti rozhodnutí byly žalovanou vypořádány na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.
14. Dne 21. 9. 2015 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců vzhledem k družskému vztahu s druhem. Následně prvoinstanční orgán žádost žalobkyně zamítl z důvodu, že vztah žalobkyně s druhem není vztahem dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr prvoinstanční

orgán odůvodnil tím, že žalobkyně neprokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU. Čestná prohlášení nejsou podle § 53 odst. 5 správního řádu tuto skutečnost prokázat. Doklad o zřízení dispozičního oprávnění žalobkyně k účtu druhu je účelový, protože jak žalobkyně, tak i druh při své výpovědi uvedli, že žalobkyně k účtu druhu přístup nemá. Evidenční list ani potvrzení o zajištění ubytování neprokazují společné soužití žalobkyně s druhem. Fotografie pořízené v jednom období prokázaly jen současnou přítomnost žalobkyně a druhu na jednom místě. Prvoinstanční orgán uvedl, že podle tvrzení žalobkyně má s druhem partnerský vztah od roku 2014, proto by mohla být schopna předložit o družském poměru více důkazů než 7 fotografií a několik čestných prohlášení. Pobytové kontroly společnou domácnost též neprokázaly, sousedé žalobkyni ani druhu neznali, žalobkyně ani druh neměli označené zvonky ani zpočátku schránku a ani se neshodli, jaký zvonek k bytu patří. Žalobkyně a druh neznali o sobě navzájem podstatné údaje jako stát narození, jména rodičů a sourozenců. Žalobkyně, pokud měla spontánně vysvětlit důvod pobytové žádosti, tento směřovala jednoznačně primárně k možnosti žít v ČR, nikoli k družskému poměru. Druh nevěděl o soudní úpravě péče žalobkyně o jejího syna a o vyživovací povinnosti žalobkyně. Prvoinstanční orgán poukázal na to, že na poštovní schránce je uvedeno i jméno bývalého manžela žalobkyně, který zde měl hlášeno bydliště od roku 2013 až do ledna 2018, s tím, že jeho jméno druh identifikoval ve své výpovědi jako kamarádku žalobkyně. Nesrovnalosti shledal prvoinstanční orgán i v plánech žalobkyně a jejího druhu, kdy se neshodli na termínu svatby ani těhotenství žalobkyně ani na společné hypotéce při pořízení nemovitosti. Žalobkyně dále nevěděla o dlužích druhu ani o tom, že bratr druhu mu byl soudním rozhodnutím svěřen do péče a že pravidelně druh hradí výdaje spojené s péčí o bratra. Rozpor nastal i v tom, zda syn žalobkyně trávil poslední víkend s žalobkyní a druhem, což tvrdila žalobkyně a popřel druh. Prvoinstanční orgán uzavřel, že má za to, že žalobkyně s druhem sice žije v jednom bytě, ale nikoli jako partneři – nejde o citové souznění, společné sdílení a vedení domácnosti. Žalobkyně neosvědčila existenci trvalého partnerského vztahu s druhem, např. placení výdajů společné domácnosti, ačkoli vzhledem k tvrzené délce tohoto vztahu by o ní muselo existovat důkazů dost. Prvoinstanční orgán dodal, že rozhodnutí není nepřiměřené tomu, že žalobkyně má ve vlasti celou rodinu včetně nezletilé dcery vyjma nezletilého syna, který je v péči bývalého manžela, přičemž žalobkyně přes délku svého pobytu na území od roku 2005 neovládá český jazyk, není integrována do společnosti a může si požádat o jiný typ pobytového oprávnění.

15. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním, které odůvodnila tím, že správní orgán pominul údaje, na nichž se žalobkyně a druh ve svých výpovědích shodli, a přecenil nepodstatné údaje, na nichž se neshodli, pominul čestná prohlášení, kdy mohl vyslechnout jejich autory, dále se nevypořádal s důkazním návrhem žalobkyně na výslech matky a bratra druhu (důkazního návrhu na provedení pobytových kontrol se odvolání netýkalo). Žalobkyně namítla nepřiměřenost rozhodnutí s odkazem na její stabilní zázemí od roku 2005, kdy jejímu nucenému vycestování brání vztah se synem a druhem. K odvolání žalobkyně přiložila čestné prohlášení předsedkyně SVJ o tom, že občas potkává žalobkyni a druhu na chodbě, jde o rodinu se synem, někdy cítí z jejich bytu přípravu jídla a hovor, dále čestné prohlášení majitelky bytu, že žalobkyně s druhem se v bytě zdržují, což zjistila z občasných kontrol stavu bytu, dále několik společných fotografií z bytu a fotografií zvonku a poštovní schránky.
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí úvahy prvoinstančního orgánu aprobovala a poukázala na to, že se žalobkyně a druh neshodli na budoucím uspořádání vzájemných vztahů

(společné bydlení, koupě nemovitosti) a pobytové situaci dcery žalobkyně. Žalobkyně a druh nebyli přes tvrzenou pětiletou délku vztahu zastiženi při žádné z více pobytových kontrol, ani je neznali sousedé. Žalovaná shrnula, že vztah žalobkyně s druhem nelze považovat za trvalý a že nesdílí společnou domácnost.

17. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje cizinec, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
19. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
20. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 45 odst. 2 spr. ř. platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti, vyzve správní orgán žadatele k odstranění nedostatků žádosti a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.
21. Tuto právní úpravu vyložil soud tak, že domáhá-li se cizinec vydání povolení k přechodnému pobytu, je (nejpozději na výzvu správního orgánu doprovázenou poučením o následcích nesplnění výzvy) povinen předložit mj. doklady potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Neučiní-li tak žadatel, ministerstvo musí jeho žádost zamítnout.
22. Námitky žalobkyně uvedené v prvním okruhu žalobních námitek jsou nedůvodné. Správní orgány obou stupňů obsáhle a přesvědčivě odůvodnily svůj závěr, že žalobkyně neprokázala svůj družský poměr k občanovi EU. Neexistenci družského poměru správní orgány správně dovodily z následujících skutečností.
23. Při pobytovém šetření dne 18. 12. 2015 nebyli žalobkyně ani její druh v místě bydliště zastiženi, jméno žalobkyně nebylo na zvonku ani na poštovní schránce uvedeno. Totéž bylo zjištěno při opakovaných pobytových šetřeních ve dnech 4. 1., 10. 1. a 11. 1. 2017 s výhradou, že tehdy již bylo jméno žalobkyně uvedeno na poštovní schránce (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí). Při pobytových šetřeních ve dnech 24. 9. a 26. 9. 2018 bylo zjištěno, že na zvonku není uvedeno jméno ani žalobkyně, ani druhu (na poštovní schránce ano), správce domu uvedl, že žalobkyně v bytě nebydlí. Na žádném z pobytových šetření žalobkyně ani druh nebyli zastiženi (viz str. 6 prvoinstančního rozhodnutí, str. 5 napadeného rozhodnutí).
24. Z výsledku žalobkyně dne 31. 7. 2017 vyplynulo, že žalobkyně je rozvedená od roku 2013, o pobyt v České republice žádá, protože považuje Českou republiku za svou vlast, líbí se jí tady životní prostředí, životní styl a má zde svou oblíbenou práci, má tady přítele, kterého miluje a chtěla by být s ním, aby měli dlouhodobý vztah a vybudovali společnou rodinu. Žalobkyně uvedla, že žije ve společné domácnosti s druhem, který studuje VŠE. Při výsledku žalobkyně uvedla, že její rodiče a bratr žijí ve Vietnamu. Žalobkyně nebyla schopná uvést datum, od kdy vystupují jako druh a družka, neboť o vztahu s přítelem s nikým moc nemluví. Žalobkyně nevěděla, kdy získal druh české občanství, vyjádřila se k jeho studiu, uvedla, že se seznámili v srpnu 2011 při vietnamské události, byli zpočátku

kamarádi, ale při narozeninové oslavě dne 19. 9. 2013 přijala žádost druhu, aby byla jeho přítelkyně, chodili spolu od října 2013 a v září 2014 ji druh požádal o společnou domácnost. V září 2014 se druh přistěhoval do jejího bytu a představil ji své rodině jako svou přítelkyni. V bytě bydlí žalobkyně s druhem, občas (1x-2x týdně) je navštěvuje syn žalobkyně. Žalobkyně platí výdaje spojené s bydlením a druh jí přispívá částkou 7 000 Kč měsíčně na nájemné a 5 000 Kč až 10 000 Kč na ostatní náklady. Žalobkyně má syna a dceru, syn s trvalým pobytovým oprávněním bydlí s otcem v České republice, dcera žije ve Vietnamu a stará se o ni sestra žalobkyně. Syna vidá žalobkyně nepravidelně, když syn chce. Jelikož žalobkyně pracuje do 22 hodin, ve dnech, kdy syn chce, vyzvedne syna teta druhu, od níž si pak syn převezme druh po 20. hodině, kdy končí v práci. V rozsudku není uvedeno, komu je syn svěřen do péče. Žalobkyně platí bývalému manželovi na syna alimenty 1 000 Kč měsíčně. Žalobkyně komunikuje s druhem vietnamsky, stejným jazykem mluví i druh se synem žalobkyně. Rodiče druhu jsou od dubna 2016 ve vězení, žalobkyně zná tetu druhu, jejíž adresu nedokázala uvést. Žalobkyně má řidičský průkaz. Žalobkyně nemá žádný účet u banky, druh má účet, ale k účtu přístup žalobkyně nemá. Žalobkyně a druh plánují uzavřít sňatek v roce 2018 a společně si koupit auto na leasing.

25. Z výsledku druhu dne 31. 7. 2017 vyplynulo, že české občanství získal v roce 2014 a nedokončil vysokou školu. Rodiče druhu jsou ve vězení. Neznal jména rodičů žalobkyně, věděl, že žalobkyně má starší sestru a mladšího bratra, jejich jména neznal. Druh uvedl, že žalobkyně žádá o pobyt z důvodu, že chce tady bydlet nastálo a nechce se vrátit do Vietnamu, jejich vztah už je delší, plánují žít v ČR. Druh uvedl, že se s žalobkyní seznámil na koncertě vietnamského zpěváka roku 2011, po rozvodu žalobkyni na narozeninové večeři druh nabídl partnerství. Jako pár vystupují od konce roku 2013 a sdílí společnou domácnost od září či října 2014. Druh uvedl, že má rozdělené bydlení kvůli bratrovi bydlícímu na adrese X., který mu byl svěřen do pěstounské péče, ale většinu času je v bytě s žalobkyní, kde je s nimi dva dny v týdnu také její syn. Druh uvedl, že platí žalobkyni na výdaje spojené s bydlením 7 000 Kč až 10 000 Kč měsíčně, znal jména, data narození dětí žalobkyně. Druh nevěděl, zda žalobkyně posílá nějaké peníze bývalému manželovi na syna. Druh uvedl, že jelikož žalobkyně pracuje do 22 hodin, syna si většinou bere o víkend. Otec žalobkyně již nežije. Společný účet nemají, žalobkyně nemá žádný účet a druh jí ke svému účtu přístup nezřídil. Jako společné plány identifikoval byt na hypotéku, auto a pak sňatek. Druh uvedl, že žalobkyně nemá řidičský průkaz.
26. Z výsledku žalobkyně dne 10. 10. 2018 vyplynulo, že neví, kde se druh narodil (zda ve Vietnamu nebo ČR), syn žalobkyni stále občas navštěvuje, tráví s ní nepravidelně víkendy, pokud ji navštíví v pracovní dny, kdy je žalobkyně v práci, je syn s druhem doma, příp. syna vyzvedne syn tety druhu a ona syna u něj vyzvedne po práci. Poslední víkend strávil syn s žalobkyní od pátku do neděle – druh s nimi byl v pátek a sobotu, ale v neděli nebyl doma. Žalobkyně pracuje od 9.30 do 22.00 hodin od pondělí do soboty. K sňatku v roce 2018 nedošlo z důvodu situace v rodině druhu (matka druhu byla v říjnu 2017 propuštěna na svobodu, druh musel řešit zabavený dům a špatný zdravotní stav své matky). Otec žalobkyně zemřel. Žalobkyně plánovala otěhotnění s druhem v červnu 2018 a v roce 2019 plánují svatbu. Druh někdy přespává u své tety a své maminky. Druh finančně podporuje svého bratra. Bydlí v bytě číslo 5, na poštovní schránce i na zvonku je uvedeno její jméno a jméno druhu. Se sousedy se žalobkyně potkává často, protože vchod do bytu je vedle schodů. K dotazu, kdo je D. H. H., jehož jméno je na poštovní schránce, žalobkyně uvedla, že jde o jejího bývalého manžela.

Žalobkyně identifikovala svůj zvonek jako šestý ze shora v prvním sloupci zprava. Druh nepravdivě přespává u své matky a bratra, když je potřeba, může tam být dva dny, je to občas, někdy dvakrát týdně, ale není to pravidlem, každý týden tam nespí. Žalobkyně ani druh nemají žádné půjčky. Syn žalobkyně chodí do školy a přihlásil se na jógu, o čemž druh neví. Bratr druha má rád fotbal, ale žalobkyně se ho neptala, zda někam chodí. Žalobkyně plánuje společně s druhem koupit dům. Na rodičovské schůzky syna chodí jeho otec. Pokud měla žalobkyně možnost se na závěr své výpovědi vyjádřit spontánně, uvedla, že prosí úřady, aby její pobytové žádosti vyhověly, protože má ráda české životní prostředí, pracovní prostředí a civilizaci, chtěla by tu zůstat, aby mohla sledovat růst a pokroky svého syna, chtěla by zůstat žít a pracovat v tomto státě.

27. Při výslechu dne 10. 10. 2018 druh uvedl, že žalobkyně syna občas vídá a bere si ho na víkendy, a když mají čas. Druh je v práci od 7 hodin do 19 hodin. Žalobkyně pracuje od 9.30 hodin a vrací se v 22.00 hodin. Žalobkyně i druh někdy pracují o víkendu. Ke svatbě nedošlo z důvodu rodinné situace druha, protože jeho matka byla propuštěna z vězení a druh se musel starat o ni a o majetek. O dítěti mluvili, ale druh o tom aktuálně vzhledem k rodinné situaci neuvažuje a žalobkyně s tím souhlasila. Druh občas přespí u tety, kde bydlí i jeho bratr, tetiny děti a matka druha, zajde tam 2 - 3x týdně. Druh je nyní vzhledem k pobytu jeho otce ve vězení hlavou rodiny. Poštovní schránka je označena jeho jménem i žalobkyně, zvonek jménem druha. Druh označil jako domovní zvonek vpravo dole a uvedl, že nezná žádné sousedy. K dotazu, kdo je D. H. H., jehož jméno je na poštovní schránce, druh uvedl, že jde o kamarádku žalobkyně, která v bytě nebydlí. Druh uvedl, že bratra finančně zajišťuje, zajišťuje vše skrz školu, lékaře a tak. Druh plánuje na hypotéku sám koupit dům a aktuálně splácí notebook, telefon (drobné měsíční splátky), nyní bude splácet dluhy rodičů, žalobkyni neříkal podrobnosti. Žalobkyně ví, že splácí dluhy rodičů, ale neřekl jí, jakou částku. Naposledy spal syn žalobkyně u nich doma před třemi týdny, on musel tento víkend pryč. Na rodičovské schůzky chodí žalobkyně, nebo otec syna žalobkyně. Syn žalobkyně nechodí na žádný kroužek. Žalobkyně nechodí na kurzy českého jazyka, nepotřebuje to, pracuje se svými lidmi, tak češtinu nepotřebuje.
28. Podle soudu správní orgány dospěly ke správnému závěru, pokud uzavřely s odkazem na §15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že žalobkyně neprokázala, že má s druhem trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti, když při posuzování trvalosti partnerského vztahu zohlednily zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu. Správní orgány vyšly správně z §§ 687 a násl. občanského zákoníku a § 347 odst. 5 zákoníku práce, když pro naplnění popsanych podmínek stanovených v § 15a zákona o pobytu cizinců společné domácnosti je nutno kumulativně naplnit tyto podmínky:
- a) trvalost vztahu daná jednak jeho předchozí délkou a plánovanou časovou neomezeností se zohledněním povahy, pevnosti a intenzity vztahu
 - b) sdílení společného obydlí
 - c) každý z partnerů přispívá na potřeby života rodiny a potřeby rodinné domácnosti podle svých osobních a majetkových poměrů, schopností a možností tak, aby životní úroveň všech členů rodiny byla zásadně srovnatelná, přičemž poskytování majetkových plnění má stejný význam jako osobní péče o rodinu a její členy.
29. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že žalobkyně přes výzvu správního orgánu neprokázala, že podmínky stanovené v § 15a zákona o pobytu cizinců u žalobkyně byly naplněny, což bylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Správní uvážení správních

orgánů vedoucí k popsanému závěru, je logickým vyústěním řádného a úplného hodnocení skutkových zjištění.

30. Výsledkem páru bylo prokázáno, že vztah trvá delší dobu a není párem vnímán jako časově omezený. Pokud jde o povahu vztahu, pár potvrdil, že jde o vztah partnerský.
31. Ve vztahu k pevnosti a intenzitě vztahu se pár nevyjádřil (s výhradou, že ve výsledku v roce 2017 žalobkyně uvedla, že svého přítele miluje), neuvedl nic ke svým vzájemným citům či poutům, a proto bylo nutno vycházet z popisu vztahu tak, jak ho pár uvedl. V tomto směru z výsledku páru v roce 2017 vyplynulo, že žalobkyně nebyla schopna uvést, od kdy vystupuje pár jako druh a družka, ani kdy druh získal české občanství. Druh neznal jména rodičů ani sourozenců žalobkyně, nevěděl ani to, zda žalobkyně platí něco na jejího syna bývalému manželovi (žalobkyně uvedla, že jde o částku 1 000 Kč měsíčně). Žalobkyně a druh se shodli na tom, že žalobkyně nemá přístup k účtu druhu, přestože v podání ze dne 4. 1. 2016 žalobkyně předložila doklad o tom, že má od 2. 9. 2015 dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu druhu. Rozpory vznikly v tom, že žalobkyně tvrdila, že má řidičské oprávnění, druh tvrdil opak. Stejně tak žalobkyně tvrdila, že druh studuje, ten uvedl, že studia nedokončil. Žalobkyně tvrdila, že její otec žije ve Vietnamu, druh tvrdil, že otec žalobkyně zemřel.
32. Pokud jde o popis vztahu v roce 2018, žalobkyně neznala stát narození druhu. Rozpor vznikl mezi tvrzením žalobkyně, že poslední víkend trávil syn žalobkyně spolu s párem, druh to vyvrátil. Dále žalobkyně uvedla, že plánují společnou koupi domu, druh to vyvrátil. Dále žalobkyně uvedla, že druh nemá žádné půjčky, druh to vyvrátil. Druh uvedl v rozporu s žalobkyní, že na rodičovské schůzky syna žalobkyně chodí i žalobkyně. Druh neznal jméno bývalého manžela žalobkyně a nebyl schopen ho ztotožnit se jménem na jejich poštovní schránce. Žalobkyně a druh se neshodli, který zvonek patří k bytu. Žalobkyně nevěděla o dlužích, které druh za rodiče splácí.
33. Nelze ani přehlédnout to, že byla-li žalobkyně v roce 2017 dotazována na důvod své žádosti, uvedla, že Českou republiku považuje za svou vlast, líbí se jí tady životní prostředí, životní styl a má zde svou oblíbenou práci, má tady přítele, kterého miluje a chtěla by být s ním, aby měli dlouhodobý vztah a vybudovali společnou rodinu. Druh k tomu uvedl, že žalobkyně žádá o pobyt z důvodu, že chce tady bydlet nastalo a nechce se vrátit do Vietnamu, jejich vztah je již delší a plánují žít v ČR. V roce 2018 žalobkyně spontánně uvedla, že žádá, aby její žádosti bylo vyhověno, protože má ráda české životní prostředí, pracovní prostředí a civilizaci, chtěla by tu zůstat, aby mohla sledovat růst a pokroky svého syna, chtěla by zůstat žít a pracovat v tomto státě.
34. Soud je toho názoru, že bez ohledu na to, zda pár sdílí obydlí, nelze uzavřít, že by šlo o partnerský vztah natolik pevný a intenzivní, že jde o vztah trvalý – druh nikdy neuvedl, že ho k žalobkyni pojí nějaké pouto (zejména citové), žalobkyně naposled v roce 2017 uvedla, že druhu miluje. Přitom znakem trvalého partnerského vztahu existence nějakého pouta je, byť si je soud samozřejmě vědom toho, že jde o intimní složku vztahu, navíc v průběhu dlouhodobého vztahu proměnlivou a sociologicky z hlediska historie čím dál tím pestřejší. Pár vzájemně nezná základní údaje o sobě navzájem (stát narození, jména příbuzných, existence řidičského oprávnění, vysokoškolské studium). Pár se vzájemně neinformuje o majetkových poměrech (půjčky, alimenty). Dalším podstatným důvodem, vedoucím k závěru, že žalobkyně neprokázala existenci družského poměru, je, že nebylo v řízení prokázáno, že by pár sdílel společnou domácnost v právním slova smyslu, protože nebylo tvrzeno ani prokázáno, zda a jak společně hospodaří, tj. zda a jaké společné výdaje jim

vznikají a jak je hradí. Soud dodává, že v případě partnerského vztahu žalobkyní tvrzeného v délce pěti let by se nabízelo, že pár je schopen předložit značné množství dokladů o úhradě společných výdajů. Za této situace soužití páru, byť ve společném obydlí, nelze považovat za soužití ve společné domácnosti.

35. Pokud jde o posouzení trvalosti svazku, má soud za to, že není rozhodnějších údajů než těch, kteří poskytnout partneři při své výpovědi. Navíc v situaci, kdy si jsou vědomi, že právě jejich prezentace společného pouta, minulosti a budoucnosti bude rozhodovat o tom, zda bude uděleno pobytové oprávnění a zda budou moci vztah realizovat. Proto v případě trvalého a hlubokého vztahu, který je jednou z podmínek udělení pobytového oprávnění, lze spíše předpokládat vysokou narační a důkazní aktivitu cizince a jeho partnera. V posuzovaném řízení byli žalobkyně i druh vyslýcháni opakovaně a měli tedy více příležitostí k tomu, aby přesvědčili o tom, že sdílejí společnou domácnost a že jejich partnerský vztah je trvalý. Soud zdůrazňuje, že rozhodně nepřehlédl, stejně jako správní orgány, že na mnoha údajích se žalobkyně s druhem shodla, nicméně souhrn naprosto zásadních údajů, na nichž se neshodli a které jsou v kontextu zakořeněné evropské představy o vztahu obdobnému manželství významné, podle soudu vyvrací závěr o trvalosti svazku. Trvalost vztahu danou jednak jeho předchozí délkou a plánovanou časovou neomezeností se zohledněním povahy, pevnosti a intenzity vztahu tedy soud tedy ve shodě se správními orgány hodnotí tak, že nedosahuje míry obdobné rodinnému vztahu. I kdyby se nemělo přihlížet k charakteristice českého rodinného vztahu, ale k charakteristice vietnamského rodinného vztahu, tak druh se ve své výpovědi označil za hlavu své rodiny (mínil evidentně rodinu primární), kde jak organizačně, tak finančně zajišťoval vše přes majetek rodičů v době jejich věznění, léčení matky po návratu z vězení až po (zpočátku pěstounskou) péči o mladšího bratra. V tomto směru byla jeho role, informovanost a péče o žalobkyni v ostrém kontrastu. Popsaný rozdíl se projevil i ve finanční oblasti, kdy nebylo zjištěno ani tvrzeno, že by žalobkyně a druh společně hospodařili tak, aby jejich životní úroveň byla zásadně srovnatelná, což se projevuje tím, že se příjmy každého z partnerů považují za příjmy společné, u výdajů platí totéž, když se předpokládá, že se o společných výdajích budou partneři radit.
36. Shora popsané závěry nijak nevyvracejí společné fotografie páru či existence přístupu žalobkyně k účtu druhu (o němž nevěděl ani jeden z nich), evidenční list či nájemní smlouva, neprokazující skutečný obsah partnerského vztahu a podíl na zajištění případné společné domácnosti.
37. Soud souhlasí i se závěrem správních orgánů, že čestné prohlášení není důkazním prostředkem a v tomto směru, byť to správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, by bylo provádění výslechů matky a bratra druhu žalobkyně nadbytečné, protože tyto osoby by nemohly podat k okolnostem soužití, které žalobkyně a druh nepopsali jako soužití mající charakter trvalého svazku ve společné domácnosti, konkrétnějších a věrohodnějších informací, než které podali žalobkyně s druhem. Skutečnost, že tento důkazní návrh nebyl správními orgány vypořádán, proto nevedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, tj. důvodnosti žalobní námitky. Pokud tedy žalobkyně ani její druh netvrdili skutečnosti prokazující existenci trvalého svazku a společné domácnosti, pak provádění výslechů třetích osob by bylo nevhodné. Navržený svědek se mohli vyjadřovat maximálně ke sdílenému obydlí, nikoli k poutu partnerů, podílu na chodu domácnosti a úhradě společných výdajů. Jak správně uvedl prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí na str. 12, osoby činící čestná prohlášení se vyjadřovali k existenci soužití žalobkyně s druhem, a nikoli k okolnostem rozhodným pro posouzení, zda šlo o soužití ve společné domácnosti

v právním slova smyslu. Proto je odkaz žalobkyně na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni čj. 57 A 121/2015-54, ze dne 31. 5. 2016, a na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni čj. 57 A 98/2015-56, ze dne 17. 5. 2016, nepřiléhavý. Pokud jde o žalobkyní odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10 A 41/2013-45, ze dne 28. 7. 2016, ten soud v dostupných databázích nenalezl.

38. Ve vztahu k žalobní námitce, že rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího druhu jsou běžné a spíše prokazují věrohodnost jejich výpovědí, soud uvádí, že s tím lze v zásadě souhlasit – naprosto totožné výpovědi by spíše budily podezření, nicméně nejde o to, že se v drobnostech neshodli, ale o to, že neznali o sobě základní, výše popsané, údaje a že jejich popis vzájemného vztahu nedosahoval intenzity trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Rozpory ve výpovědích či neznalost údajů nebyl však tím základním důvodem pro neprokázání družského poměru, tím bylo to, že žalobkyně ani její druh netvrdili skutečnosti prokazující existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému a společné domácnosti. Údaj o tom, kolikrát týdně a zda vůbec druh přespává u matky, je v tomto směru nerozhodný.
39. Totéž lze uvést i k neprůkaznosti pobytových kontrol a vytěžených sousedů – lze souhlasit s tím, že samy o sobě nemohou vyvrátit existenci sdíleného obydlí, ale v daném případě nebyla prokázána společná domácnost, tj. jiná skutečnost. Proto je odkaz žalobkyně na rozhodnutí žalované čj. MV-134106-4/SO-2016, ze dne 25. 11. 2016, nepřipadný. Jakkoli soud nepřeceňuje důkazní hodnotu pobytových kontrol a údaje poskytnuté neidentifikovanými sousedy a správcem domu, nelze přehlédnout, že bylo provedeno celkem šest pobytových šetření, když ani při jedné nebyl pár zastižen, sousedé ani správce domu je neznali a domovní zvonek nebyl označen jménem žalobkyně.
40. Namítla-li žalobkyně, že správní orgány obou stupňů nijak nevypořádaly její důkazní návrh na opětovné provedení pobytové kontroly, pak jde o námitku nedůvodnou: Celkem proběhlo šest neúspěšných pobytových kontrol v bydlišti žalobkyně. Poslední návrh na pobytovou kontrolu vznesla žalobkyně v podání ze dne 20. 6. 2018 a kontrola pak následně proběhla dne 26. 9. 2018.
41. Pokud žalobkyně poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni čj. 57 A 60/2016-63, ze dne 6. 6. 2017, ten nelze pro daný případ použít, protože zde šlo o to, že prvostupňový správní orgán musí konkrétně vyzvat žadatele ke sdělení, na základě jakého svého tvrzení o přechodný pobyt žádá a tento postup není možné nahradit zcela obecnou výzvou. To není případ žalobkyně – u ní nebylo třeba zjišťovat důvod žádosti a výzvy správního orgánu žalobci zcela jednoznačně, srozumitelně a konkrétně sdělily, jaké doklady má doplnit (výzvy ze dne 10. 12. 2015 a ze dne 2. 1. 2017). Proto je námitka žalobkyně, že nebyla správními orgány vyzvána konkrétně k prokázání sporných skutečností, nedůvodná.
42. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná pominula prohlášení, fotografie a smlouvu předložené žalobkyní v odvolacím řízení. Námitka je nedůvodná. Zásada koncentrace řízení patří mezi jednu ze zásad správního řízení a je vyjádřena v § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě

poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60). Zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je běžně používaný institut také v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36).

43. K doplnění svého odvolání žalobkyně přiložila čestné prohlášení předsedkyně SVJ o tom, že občas potkává žalobkyni a druha na chodbě, jde o rodinu se synem, někdy cítí z jejich bytu přípravu jídla a hovor, a dále čestné prohlášení majitelky bytu, že žalobkyně s druhem se v bytě zdržují, což zjistila z občasných kontrol stavu bytu, aniž by žalobkyně ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu uvedla, že jde o důkazy, které nemohla uplatnit dříve. Proto žalovaná nemusela k těmto důkazům přihlížet. I kdyby k nim však přihlédnout měla, soud aprobejuje závěr žalované na str. 7 napadeného rozhodnutí, který lze vztáhnout i na prohlášení předložená žalobkyní v odvolacím řízení, že „[...]předložená čestná prohlášení sama o sobě nejsou dokladem prokazujícím trvalost ani kvalitu partnerského vztahu, na což byla odvolatelka ve výzvách k odstranění vad podané žádosti opakovaně upozorněna a tato byla podrobně poučena, jakými doklady může tuto skutečnost prokázat.“ Pokud jde o fotografie přiložené k doplnění odvolání, pak na str. 8 napadeného rozhodnutí k nim žalovaná uvedla, že „[...]k předloženým fotografiím pro úplnost uvádí, že z těchto není možné určit, ke kdy jsou datována a nelze tak říci, že prokazují ani trvalost vztahu odvolatelky s jejím druhem ani fakt, že tyto osoby sdílí společnou domácnost“. Žalovaná tedy fotografie nepominula. Soud k fotografiím dodává, že v případě partnerského vztahu žalobkyní tvrzeného v délce pěti let by se nabízelo, že pár je schopen předložit značné množství fotografií z různých míst a příležitostí a pořízených v různých dnech takto dlouhého časového období. Pokud žalobkyně namítla, že žalovaná pominula smlouvu předloženou žalobkyní k odvolání, pak soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně žádnou smlouvu k odvolání (ani podle příloh uvedených v soupisu podání ze dne 14. 3. 2019) nepřiložila, tudíž žalovaná nemohla pochybit, když ji pominula.
44. Druhý okruh žalobních námitek též není důvodný.
45. V prvoinstančním rozhodnutí přiměřenost rozhodnutí vypořádal prvoinstanční správní orgán tak, že porovnal důvod zamítnutí žádosti (žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU) s vazbami žalobkyně na území: Žalobkyně má na území nezletilého syna, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení se svým otcem. Syn byl svěřen do výchovy otci, žalobkyně na něj platí výživné. Zbytek rodiny žalobkyně žije v domovském státě žalobkyně, a to včetně nezletilé dcery žalobkyně. Žalobkyně v české společnosti není integrována, protože ačkoli zde žije od roku 2005, neovládá ani základy českého jazyka a ani nenavštěvuje žádné kurzy češtiny. Žalobkyně si může požádat o jiný typ pobytového oprávnění. Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené.
46. Odvolací námitky vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí tak, že posouzení prvoinstančního orgánu aprobevovala a doplnila, že žalobkyně se synem stýká pouze příležitostně a že vzhledem k rodině žalobkyně v domovském státě včetně druhého dítěte žalobkyně realizuje svůj soukromý a rodinný život extrateritoriálně, vazby na domovský stát nebyly přetřhány. Žalobkyni v produktivním věku nebrání ani zdravotní stav

v integraci v domovském státě.

47. S posouzením přiměřenosti rozhodnutí provedeným správními orgány se soud ztotožňuje a námitku nedostatečného přezkumu zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života shledal soud nedůvodnou.
48. Je na místě předeslat, že žalovaná byla povinna přezkoumat správnost prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek žalobkyně (§ 89 odst. 2 správního řádu). Žalobkyně své odvolání omezila na následující body: že legálně pobývá na území od roku 2005, že nikdy nepáchala trestnou činnost, že zde má stabilní rodinné a soukromé zázemí, její nucené vycestování je nepřiměřené pobytu syna a druhu na území, když prvoinstanční orgán měl na zjištění veškerých hledisek přiměřenosti rezignovat, posouzení přiměřenosti vůči žalobkyni, jejímu druhovi a synovi je naprosto nedostatečné.
49. Žalobkyně tedy odvolání výslovně formulovala tak, že k určitým identifikovaným faktům správní orgány nepřihlédly, ač tak učinit měly, a že posouzení přiměřenosti je nedostatečné.
50. Pokud jde o fakta, k nimž podle žalobkyně prvoinstanční orgán nepřihlédly: Jak je z popisu odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí zřejmé, správní orgány délku pobytu žalobkyně na území vzaly do úvahy a nepřihlížely k tomu, že by žalobkyně měla na území páchat trestnou činnost. Správním orgánům nelze vytýkat, že do svých rozhodnutí výslovně neuvedly, že žalobkyně nebyla trestána. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 36, vyplývá, že „(...) *správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)*“ (...) *Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).*“ Pokud jde o to, že žalobkyně pobývala na území legálně, toto konstatoval již orgán prvního stupně na str. 2 svého rozhodnutí. Pokud žalobkyně poukázala na své stabilní rodinné a soukromé zázemí, pak nijak nekonkretizovala, co přesně tím míní - jaké vazby má na mysli. Zjištěné rodinné vazby žalobkyně (obě děti, širší rodina) správní orgány do úvahy podle odůvodnění svých rozhodnutí vzaly. Jaké jiné rodinné a soukromé vazby žalobkyně žádala, aby k nim bylo přihlíženo, žalobkyně v odvolání neuvedla. Jelikož nešlo o řízení o vyhoštění žalobkyně, je argumentace nuceným vycestováním lichá. Na správnost závěru o přiměřenosti rozhodnutí nemůže mít vliv s atakem na zákonnost napadeného rozhodnutí to, že správní orgány do svých rozhodnutí výslovně neuvedly, že žalobkyně nebyla trestána. Soud shrnuje, že fakta, jejichž zahrnutí do posouzení přiměřenosti se žalobkyně domáhala, byly správními orgány zohledněny a jejich posouzení je správné, že důvod zamítnutí žádosti žalobkyně převažuje nad délkou legálního pobytu žalobkyně na území a její vazbou se synem. Pokud jde o odvolací námitku, že posouzení nepřiměřenosti je nedostatečné, jde o natolik obecné tvrzení, že jej nebylo lze vypořádat.

51. V žalobě žalobkyně namítla, že správní orgány měly přiměřenost svého rozhodnutí posuzovat a neučinily tak. V tomto směru je námitka nedůvodná, protože, jak je výše uvedeno, posouzením přiměřenosti se zabývaly správní orgány obou stupňů. Pokud žalobkyně namítla, že správní orgány neodůvodnily, proč by měl být zásah do jejího rodinného a soukromého života nezbytný, pak soud odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že se poměřovalo to, že žalobkyně nenaplnila zákonný důvod pro udělení pobytového oprávnění, s jejími vazbami na území a v domovském státu. Bylo přihlédnuto k délce pobytu žalobkyně, jejímu produktivnímu věku a dobrému zdravotnímu stavu, existenci celé rodiny žalobkyně v domovském státu včetně nezletilé dcery a pobytu nezletilého syna žalobkyně na území. U syna bylo podstatné, že je v péči otce a žalobkyně k němu plní vyživovací povinnost. Závěr správních orgánů, že tyto okolnosti nemohou převážet nad tím, že u žalobkyně není dán zákonný důvod požadovaného pobytového oprávnění, je podle soudu správný. Poukazovala-li žalobkyně na to, že se synem se stýká, pak nejde o fakt, který by mohlo toto posouzení zvrátit. Neudělením pobytového oprávnění nepochybně může dojít k podstatnému zásahu do realizace vztahu mezi žalobkyní a jejím synem, ale tento zásah není nepřiměřený důvodu zamítnutí žádosti žalobkyně. Argumentaci žalobkyně, že mělo být přihlíženo k tomu, že její dcera plánuje pobyt na území, je lichá – správní orgány měly a mohly přihlížet jen k tehdy aktuálním poměrům žalobkyně a její dcery (dceru žalobkyně ve svém odvolání, jehož rozsahem byla žalovaná omezena, ani nezmínila). Žalobkyně může požádat o jiný typ pobytového oprávnění. Nelze ani přisvědčit tomu, že nepřiměřenost rozhodnutí je způsobena komplikacemi při podání žádosti o nové pobytové oprávnění a „chronickou nečinností správních orgánů v pobytových řízeních“. Přisvědčil-li by soud této obecné námitce, kterou žalobkyně nevznesla ve správním řízení, znamenalo by to vytvoření jednoho generálního důvodu nepřiměřenosti ve věcech všech cizinců z domovského státu žalobkyně. Namítala-li žalobkyně, že mělo být přihlíženo k jejímu vztahu s druhem, pak je pravdou, že tento vztah správní orgány ve svých úvahách o přiměřenosti rozhodnutí nezmínily, ač existence vztahu, byť nikoli družského, z obsahu spisu vyplývala. Jelikož však správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně není druhovým rodinným příslušníkem, nemohlo jít o vazbu rodinnou, nýbrž sociální. Správní orgány pochybily, když tuto zjištěnou společenskou vazbu žalobkyně na území nezávažily. Soud je však toho názoru, že i kdyby tak učinily, na výsledku posouzení přiměřenosti by to ničeho změnit nemohlo. Společenský vztah žalobkyně k druhovi, i v souhrnu s ostatními zjištěnými skutečnostmi, nemůže převážet nad důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně (nenaplnění zákonného důvodu pobytového oprávnění). Soud odkazuje na rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „žalovaná tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. rozsudek č. j. 6 Azs 348/2017 - 26)“. Argumentovala-li žalobkyně v žalobě ekonomickými vazbami, pak se jejich zahrnutí do posouzení přiměřenosti ve svém odvolání nedomáhala a ani v žalobě neuvedla žádný údaj o tom, v čemž by měly spočívat.
52. V závěrečných pasážích žaloby žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je důsledkem přepjatého formalismu.

53. V rozsudku ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 56, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Taktéž k tvrzení stěžovatelky, že k zamítnutí její žádosti došlo v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, je třeba uvést, že tuto námitku zdejší soud vypořádal již výše a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, tudíž tento argument není relevantní. Kasační námitka byla Nejvyšším správním soudem vyhodnocena jako nedůvodná.“
54. Poslední žalobní námitka je natolik obecná a nekonkrétní, že je nelze vypořádat jinak, než závěrem, že napadené rozhodnutí přepjatý formalismus vykazuje. Žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně by měl formalismus spočívat a jak se měl v její sféře projevit.
55. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

56. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu